

maattet arbejde sig igjennem dette Aar under meget følelige Savn, saa at de ere gaaede overordentlig meget tilbage. Det var allerede forrige Gang vanskeligt for Bygningscommissionerne tilnærmelsesviis at ansætte deres Medborgere til en rimelig Indtægt efter deres Forhold; men jeg anseer det iaar for aldeles umuligt. Nu vil man jo vel sige, at Enhver især kan gjøre Selvangivelse, og det er jo ogsaa ganske rigtig. Imidlertid er dette for Mange meget besværligt under sædvanlige Forhold, men det er endnu besværligere under saadanne extraordinære Forhold, og selv om vi ville gaae ud fra, at de Allersfleste gjøre en samvittighedsfuld Selvangivelse, saa vil det dog vise sig, at en stor Deel af de Skatteydere, der ifjor godt kunde bære deres Andeel af Byrden efter Krigsskatloven, ikke iaar vilde have naaet den skattepligtige Indtægt, og at Mange af dem, der have naaet op til et saadant Belyb, dog ville have en saa meget formindsket Indtægt, at Krigsskatten vil blive overordentlig tung for dem at bære. Vi maae nemlig erindre, at der af enhver Commune fordres en bestemt Sum, uden Hensyn til, om der er Faa eller Mange, der skulle udrede den, og Følgen deraf er, at jo mindre den skattepligtige Indtægt er i en Commune, desto flere Procent skal der erlægges deraf. Man vil altsaa saa at see, at hvor der før blev svaret 4, 6 à 8 Procent, vil man nu komme til at svare 8, 12 à 16 Procent eller maaskee derover; ja, der er endog enkelte Communer, hvor den hele Krigsskat vil falde paa ganske enkelte Mænd. Denne Uretfærdighed eller Ubillighed kan jeg for mit Vedkommende ikke tiltræde. Nu vil man maaskee henvise til, at Lovudkastets § 23 indeholder nogen Bempelse, idet der deri siges, at Indenrigsministeren skal være bemyndiget til at fastsætte andre Tider til Skattens Ansættelse, Opkrævning og Indbetaling; men jeg seer ikke, at det kan hjælpe ret meget; thi det bliver dog Indtægten i 1864, der lægges til Grund for Beskatningen. Fremdeles siger samme Paragraph, at Indenrigsministeren skal,

om fornødent, heelt eller tilbeels kunne stille Lovens Anvendelse i Bero, indtil anderledes bestemmes ved ny Lov. Med Hensyn hertil maa jeg imidlertid udtale som min Overbeviisning, at det vilde være saare uheldigt, om vi skulde faae en Lov, der fritog Sjælland for at bære sin Andeel af Krigsskatten. Jeg troer, at vi maae bestræbe os for at sammenknytte de Dele af vort Fædreland, der ere tilbage, saa fast som muligt til hverandre, og at undgaae Bestemmelser, som kunde vække indbyrdes Misforstaaelse, og jeg kan ikke troe Andet, end at det hos Mange paa Zerne — det være med eller uden Grund — vilde vække Misforstaaelse, naar disse heelt eller hovedsagelig skulde bære Krigsskatten. Jeg maa derfor for mit Vedkommende udtale det Ønske, at man udsætter denne Lov og ikke vedtager den. Jeg skal gjerne til et andet Aar slutte mig til en Krigsskat, omtrent efter de Regler, der her ere foreslaaede, naar vi først ere blevne Herrer over det hele Kongerige, naar enhver Mand i alle Provinde kan bevæge sig frit i sin Virksomhed, saaledes at han kan benytte sine sædvanlige Indtægtskilder, eller aabne sig nye.

R. Pedersen: Jeg kan for en væsentlig Deel slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler udtalte. Jeg havde ligesom han kunnet ønske — jeg vil ikke sige, at jeg havde haabet det — at vi ikke atter iaar skulde have behandlet en saadan Lov; men det kan vel ikke være Andet, idet den nugældende Krigsskatlov ikke har indbragt den Indtægt, som var paa regnet, da vi behandlede den her paa Rigsdagen, eftersom Sjælland siden den Tid bestandig har været occuperet af Tjenden. Jeg skal imidlertid henstille til Regjeringen, hvorvidt den seer sig istand til for det kommende Finantsaar at undvære den her anslaaede Indtægt; men jeg havde haabet og ønsket, at den paa anden Maade, gennem en anden Forsamling, havde forsøgt at erhverve Midler, saaledes at vi foreløbig havde været frie for extraordinære Skatter under vore nuværende ekstraordi-